

Horváth Eve
[A CIGÁNYOK KÖNNYE]

A cigányok könnye kitágult,
mint egy bolygó.
Úrszemét potyogott
az udvarra,
több generációs álmok.
A kerítésen tarka szőnyeg,
varjúcipő a lábon.
Egy hangfalból
tájak szólnak,
dombok és völgyek
hegedülnek,
gitározik a csermely.
Az apának vasból az arca,
ráncai lekonyulnak,
mint a harcsabajusz.
Ebéd utáni szieszta, bagó.
A verandán tyúk kapirgál,
töpreng a morzsák felett,
majd hirtelen lárma robban,
tányércsörömpölés, jajongás,
szomszédok rohannak át,
megérkezik a mentő,
az asszonynak torkán akadt
egy ki nem mondott átok.

VASÁRNAPI ÚRSÉTA

Mint a leomlott bazár, amit vihar
rakott odébb. Olyan ez a hét is.
Kettő planétát került meg a gép,

míg végre kicentrifugált. Hangja
szuperszonikus, mondhatni:
sugármeghajtású, és a ruhák
olyan tiszták, akár a Krisztus.
Egész nap kócosnak lenni
micsoda luxus, aztán továbbkócolódní,
az úrutazásra készen.
Igazán polgári szokás
a pamlagon újságot olvasni,
járatni valamely lapját a Holdnak,
annak a kiadónak, ami egy kicsit
sznob. Így a szokások összeadódnak,
a vasárnapi fürdés egészen más lesz,
kádban lebeghetsz hosszan,
a vizedbe sókat szórhatsz.
Alkalmassá váltál arra,
hogy végre kilőjenek.

A HOSSZÚ PERCEK RÖVIDSÉGE

Sötét hajában csillagok, bolygók, néhány
színesen villódzó repülőjárat, például Pekingből
Budapestre, alatta utcai kivilágítás, arcbőrének
minden pórusa egy lakás, ahol kutyát vagy macskát
tartanak. Tekintetében örvény, világot elnyelő,
kerengő, szédítő rulett, remegve áll meg valamelyik
szelvényen a kicsi csontgolyó. Hogy minden
érintkezés egy végtelen alábukás, mómornyelés,
fuldokló élvezet, delfinek hullámozása! És a csók.
Mint belelovagolni a Napba! Független óriás szitakötők
szárnyaiba csomagolva lebegni.
Egy apró öbölben aztán kiköt a csónak.
Elomló beszédfoszlány, kókusz koppanása, színes-
inges fieszta. Lelkek lubickolnak átlátszó türkizekben.
Na, és milyen halak? Ők az égen úszók, akik vissza

sohasem térnek.

A kert a szívbe nyílik, hirtelen kapavágások, robajló, pattogó tüzek, és elrejtett mellékutak, bezárt kislakok, talán a szerszámait, vagy egy piros gombot őriznek ezek a viskók, de a polgári villa, az aranyos pohárkészlet pompázva hívogat, millió ablaka nyitva. És a szék, amire ültet. A házfalak sokféle hangon tudnak megszólalni. A keleti kávé pörkölő, fülemülét utánzó, a déli fal virágok nyelvén beszél, a nyugati ásitozva döngicsél körbe, az északi pedig gyanakvó, felhorkan a neszekre, akár a farkas. A szeretet időkapszuláit nyelve az örökélet is rövidnek bizonyulhat.

*Lovak a vízparton, 1930 körül
(pasztell, papír)*